

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

[Ἐκ φωτογραφίας Ἀδ. Ροματζῶν]

νοοῦν νὰ τὴν ἀφίσουν νὰ φύγη ταχέως, συχνὰ δὲ συγγευματίζει μετ' αὐτῶν, ἀφίνουσα μάλιστα καὶ εὐθυμοτέρους κύκλους διὰ νὰ συντροφεύσῃ τὴν γεροντικὴν μοναξίαν των. Τί ἄγγελος αὐτῇ ἡ Ἀγγελικὴ! . . ὄνομα καὶ πρᾶγμα ὅπως ἔλεγε καὶ ἡ φίλη τῆς Ἑλένης.

Ἐφθασαν τὰ Χριστοῦγεννα ἔφθασε καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Παντελῆ ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν, ὁ Μάρκος — ἡ ἀρκούδα! Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο καὶ ἡ Ἀγγελικὴ προσκεκλημένη εἰς τὸ γεῦμα. Ἀλλὰ πρὸ τούτου ὁ κύριος Παντελῆς τὴν προδιέθεσε. Τὴν παρεκάλεσε νὰ εἶνε ἐπιεικὴς πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξεύρει ἀπὸ κόσμον, εἶνε ἰδιότροπος, ἡμιᾶγριος, συνειθισμένος νὰ ζῆ πάντοτε εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰ βουνὰ καὶ νὰ συναναστρέφεται μὲ χωρικούς. Καὶ ὁμως εἶνε κατὰ βάθος πολὺ καλὰ μορφωμένος καὶ εἰς τὸ ἐρημητήριόν του ἔχει πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην. Ἀλλ' εἶνε θησαυροφυλάκιον κλειδωμένον — δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ ὁμιλήσῃ. Ἰδίως δὲ ἀποστρέφεται τὰς γυναῖκας· δὲν θέλει νὰ ἰδῆ ποδόγυρον ἐμπρὸς του!

Ἡ Ἀγγελικὴ μειδιῶσα ἀγγελικώτατα λέγει ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ φύγη· ἔρχεται ἄλλοτε· δὲν θέλει νὰ φανῆ ἐνοχλητικὴ εἰς τὸν ἀγριάνθρωπον αὐτόν. . .

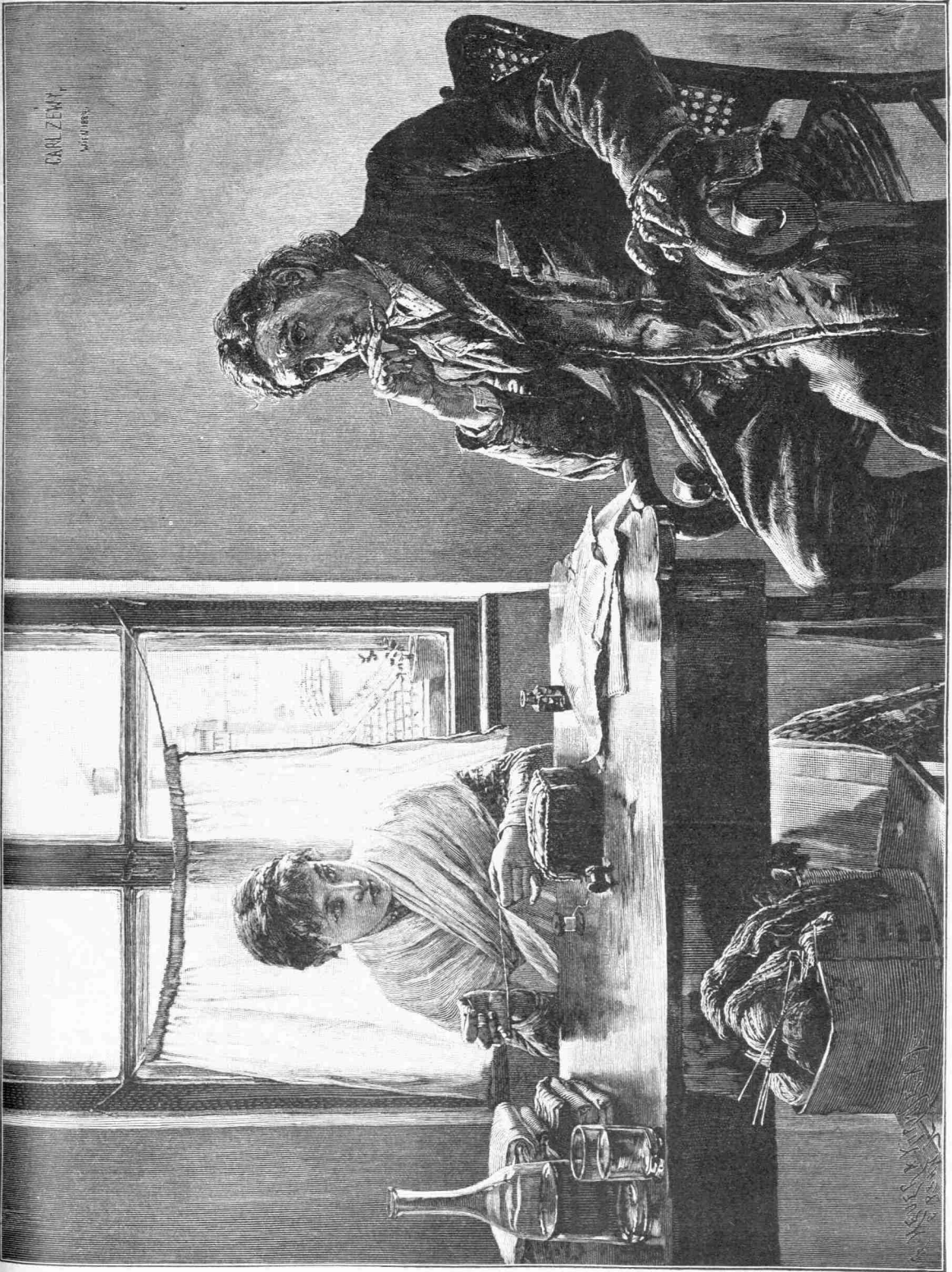
Ὁ κύριος Παντελῆς ἀνθίσταται, θυμώνει καὶ

στέλλει τὸν ὑπηρετήν νὰ εἰπῇ εἰς τὸν κύριον Μάρκον ὅτι τὸν θέλει ὁ θεὸς του.

Ἡ ἀρκούδα προβάλλει ἀπὸ τὴν θύραν. Βλέπει τὴν Ἀγγελικὴν καὶ κάμνει νὰ φύγη, κοντοστέκει καὶ μένει ἄφωνος. Ὁ θεὸς κάμνει τὰς συστάσεις. Ἡ Ἀγγελικὴ χαιρετίζει μειδιῶσα. Ὁ Μάρκος ἀντιχαιρετίζει ἀδεξιώτατα λυγίζων τὸ ὑψηλὸν καὶ ἀσύμμετρον σῶμα του. Εἶνε ἀληθινὰ ἀσχημάνθρωπος, χονδρὸς καὶ ὀστεώδης, μὲ βραχίονας μακροὺς καὶ κοντὸν θώρακα. Ἐχει χεῖρας λεμβούχου καὶ ἐν ἀντιθέσει πόδας Μανδραρίνου.

Ἡ φυσιογνωμία του ἐκφραστικὴ, ἀλλὰ δασύτριχος καὶ ἠλιοκαυμένη, ἔχει κάτι πρόστυχον — φαίνεται ὡς ἐπιστάτης κτήματος. Ὅταν γελᾷ ἀνοίγει ὀρθάνοικτον τὸ στόμα καὶ τρώγει ὡς νὰ ἦθε πεζὸς ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν. Τὰ ἐνδύματά του εἶνε εὐρύχωρα καὶ συμπύσσονται περὶ τὸ εὐρωστον σῶμά του. Δὲν ἤξεύρει οὔτε νὰ σταθῇ, οὔτε νὰ περιπατήσῃ, οὔτε νὰ καθίσῃ. Ἐντὸς δάσους ἢ εἰς τὰ ἀλώνια χωρίου θὰ ἔκαμνεν ἴσως καλὴν ἐντύπωσιν, ἀλλ' ἐντὸς τῆς πολυτελοῦς αἰθούσης τοῦ κυρίου Παντελῆ ἦτο ὅτι θὰ ἦτο πλάτανος ἐντὸς θερμοκηπίου.

Τὸ γεῦμα εἶνε ἐτοιμον· ἔρχεται καὶ ἡ θεία. Κάθηνται οἱ τέσσαρες· ἡ Ἀγγελικὴ ἔχει ἀπέναντι αὐτῆς τὸν Μάρκον. Αὐτὴ προσπαθεῖ παν

Ο ΠΙΣΧΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ
Είκοσι τέσσα